

Асп. Єсіпов А.О., д-р арх., проф. МIRONENKO В.П.,

к.т.н., доц. ІВАНОВА Н.В.

Харківський національний університет будівництва та архітектури

АРХІТЕКТУРНИЙ ЗАКЛАД ВИЩОЇ ОСВІТИ ЯК ІНСТРУМЕНТ АРХІТЕКТУРНОЇ ПОЛІТИКИ НА ПРИКЛАДІ ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇН

Архітектурну політику можна охарактеризувати як комплекс принципів, цілей, завдань і форм діяльності, яким керуються органи влади в процесі збереження і розвитку міського середовища. Вона окреслює інтереси держави стосовно до архітектури і сприяє створенню державних інститутів, впровадженню інструментів, які допомагають досягти бажаних результатів.

В сучасній ситуації є певний розрив між культурною політикою і механізмом її реалізації. Європейські країни мають переважно централізовані моделі взаємовідносин культури і держави. Перш за все в силу нерозвиненої багатоканальності фінансування сфери культури, державна політика постає в її реалізації на муніципальному рівні часто слабо забезпеченою фінансово, матеріально, в правовому і кадровому відносінах. Це вимагає істотного посилення «нижніх ланок» управління, що безпосередньо взаємодіють з населенням, надання більшої самостійності органам куль-

Інноваційні технології в архітектурі і дизайні

тури на регіональному та муніципальному рівнях. Для них необхідна свобода вибору методів і форм роботи, що забезпечують найбільш ефективні шляхи взаємодії з різними організаціями, установами, конфесіями, комерційними структурами у вирішенні проблем культури.

Запропоновано розглянути досвід європейських країн, розглянути, якими ж ресурсами та інструментами володіють вузи і провести порівняльний аналіз деяких пунктів, які так чи інакше можуть бути виконані з їх допомогою.

Архітектурні політики європейських країн охоплюють широкий діапазон тем, але мають схожу спрямованість. Концепції європейських країн передбачають використання науково-педагогічного ресурсу вузу для підвищення обізнаності широких мас населення про архітектуру, для створення попиту на послуги їх випускників, попиту на якісне архітектурне середовище. Звернуто увагу на фахівців, яких випускають архітектурні школи, оскільки саме вони в майбутньому є рушійною силою в розвитку архітектурного середовища, дизайну, архітектурної освіти країни тощо.

Розглянувши європейський досвід, автор вважає, що в Україні архітектурні школи можуть бути саме тим ключовим інструментом, на який варто звернути увагу. Архітектурні вузи мають всі можливості, щоб поліпшити результати при проведенні заходів, спрямованих на впровадження національної культурної політики. У свою чергу, вузи і їх співробітники можуть отримати податкові та інші пільги, а також моральну і правову підтримку від держави. Автор статті припускає, що архітектурні школи, розподілені по країні, що працюють з населенням і обладнані достатньою матеріально-технічною базою а також кваліфікованими кадрами, мають величезний потенціал, ресурси і можливість бути ключовою ланкою між владою і населенням в питаннях, пов'язаних з архітектурної політикою. Інтеграція в подібні проекти дозволить вузам, їх колективам і студентам підвищити значимість в суспільстві, отримати преференції і пільги з боку держави і допоможе популяризації архітектурної освіти.

Україні доцільно розробити і втілити у життя більш системну і артикульовану архітектурну політику, а також звернути увагу на весь комплекс вищої архітектурної освіти, особливо на архітекту-

Інноваційні технології в архітектурі і дизайні

рні школи. Оскільки це ключова ланка між усіма особами, задіяними в архітектурній політиці. Необхідно розробити комплекс принципів та заходів, спрямованих на співпрацю з вузами. Та все це вимагає повсюдного залучення практиків і теоретиків архітектури, таким чином необхідно зміцнення в області співпраці та взаємодії між науковою, технічною та політичною спільнотою, а також між ними і населенням в цілому.

Є сподівання, що ми зможемо перейняти позитивний європейський досвід та адаптувати і розвинути його в умовах нашої держави.